

7. december

Mie var i rigtig dårligt humør. Hun var blevet uvenner med to af de dumme drenge, nemlig de to brødre Jens og Boy.

De havde drillet hende med hendes gamle rustne skjorter, og de blev bare ved og ved.

Da skolebørnene fik fri fra skole, råbte de efter hende: ”Nå skal du hjem og hente de gamle rustne skjorter”.

Så blev Mie så tosset, at hun for på de to knægte, og hun smækkede dem nogle lussinger i en flyvende fart, for de var simpelthen sådan nogle møgunger.

De to brødre blev så overraskede, at de slet ikke nåede at reagere, inden Mie løb mod Toftegaard. ”Du kan bare vente dig”, råbte de efter hende. Derfor havde Mie holdt sig væk fra gadekæret i dag, og det gjorde hende møgsur.

Hun vidste, at Jens og Boy ville være efter hende, hvis hun dukkede op på isen.

Mie daskede lidt rundt. Pludselig var hun ovre i loen, hvor trappen gik op til hø-

loftet. Hun listede op ad trappen og sad helt stille.

Pludselig sagde en stemme: "BØH!" Mie blev så forskrækket, at hun kom til at ryste.

Oven på en stor halmballe, sad en lille bitte rød nisse og grinede til hende.

"Hvad er sådan en sprutskid ked af", sagde nissen med et grin til Mie.

Inden Mie fik tænkt sig om, kom hele historien med de to dumme drenge, som altid skulle drille.

"Ved du hvad", sagde nissen, "du skal give dem en gang buksevand, de er nemlig bange for vand begge to".

"Hvordan det?", spurgte Mie. " Jo, du ved, de voksne holder et ishul isfrit i gadekæret til fugle og ænder; der lokker du møgknægtene hen, så de ryger lige i vandet med skøjter og

hele baduljen!"

”Sæt nu de drukner”, sagde Mie. ”Så kommer jeg måske i fængsel ?”.

”Nej, det tør jeg ikke”.

”Du er en bangebuks”, sagde nissen – og væk var den.

Mie sad lidt og tænkte. Teddy og Per skulle bare vide, at hun havde talt med nissen.